

Dr. Borbás Gáspár

Borbás Gáspár 1884. július 26-án született Budapesten. Édesapja, id. dr. Borbás Gáspár jogi pályán ténykedett. kezdetben ügyvédként, majd a Székesfővárosi Tiszti Ügyészségen ügyészként dolgozott. A fiatal Borbás Gáspár iskolai tanulmányait a budapesti piaristáknál végezte. Az iskolában az elme pallérozásán túl a test nevelésére is nagy figyelmet fordítottak, így nem csoda, hogy már 1900-ban futballcsapatot szerveztek. Ez a futballcsapat 1900. május 22-én az Ferencvárosi Torna Club Soroksári úti pályáján játszott egy mérkőzést a Zerge utcai Főreál csapatával. A piaristáknál két Borbás testvér is játszott, a már akkor is csatárt játszó Gáspár, és a hátvédsorban jeleskedő Sándor. Öt nappal később ugyanez a piarista csapat a Belvárosi Főreáliskola csapatát lépte le. Ilyen előzmények után egyáltalán nem volt csoda, hogy az FTC vezetői felfigyeltek az ifjú Borbás Gáspárra, akit ezek után a csapatukba invitáltak, így 1900 őszén már az FTC csapatában találkozhattunk a nevével. Sikeresen beépült a csapatba, 1901 tavaszán már a bajnoki mérkőzéseken is kihagyhatatlan volt az összeállításból. Érdemeit az FTC vezetése azzal is honorálta, hogy 1901. augusztus 6-án felvették a klub rendes tagjának.

A még mindig középiskolás Borbás Gáspár nem csak a labdarúgó tudásával győzte meg a klub vezetőit, azok észrevették szellemi képességeit is. Mi sem bizonyítja ezt jobban mint, hogy a klub 1902. március 6-án tartott IV. évi rendes közgyűlésén az egyesület legfőbb vezető testületébe, a választmány tagjai közé választották, noha még nem volt 18 éves.

1903. április 5-én az ifjú Borbás Gáspár bemutatkozott a magyar labdarúgó válogatottban, ahol annak története második mérkőzésén az első győzelem alkalmával az első magyar válogatott gólt szerezte.

Az 1903-as év végén a football osztályban is tisztséget kapott, II. kapitánnyá választották meg, ami mai értelemben a szakosztályvezető-helyettesi tisztséget jelölte. Mindamellet, hogy korának legjobb balszélsője volt, az atlétikában is kiváló eredményeket ért el. 1904 nyarán sorra aratta jobbnál jobb eredményeit a sprint futószámokban, olyannyira, hogy az 1904-es olimpiára készülő válogatott sprintereket is legyőzte. Mindez arra készítette, a Magyar Atlétikai Club, a MAC vezetőit, hogy saját táborukba csábítsák, amit 1904 szeptemberében sikerrel meg is tettek. Borbás Gáspár ily módon az egyetemi éve alatt máshol sportolt, az FTC-be csupán már végzett jogászként, mint dr. Borbás Gáspár tért vissza 1910. január elején. Hogy örömmel fogadták, azt mi sem bizonyítja jobba, mint hogy annak az évnek a végén a Football Osztály újra vezetőségi tagnak emelte az immáron ifjú ügyvédet.

Labdarúgóként még további hat évig szerzett dicsőséget szeretett egyesületének és a magyar válogatottnak. 1916-ban kinevezték a főváros alügyészenek. Bárczi István, Budapest akkori főpolgármestere feltette neki a kérdést: – *Kérlek, gondolkozz, gladiátor maradsz-e, vagy ügyész?* Azt felelte: – *Pista bátyám, jövő héttől már nem leszek gladiátor.* Így is tett, levelet írt dr. Springer Ferencnek, tájékoztatta a visszavonulási szándékáról.

A szurkolók nagyon szerették, amire ékes bizonyíték, hogy 12 évvel az aktív pályafutásának befejezése után, 1928-ban a Nemzeti Sport egy szavazáson minden idők legjobb magyar balszélsőjének választotta. Ezt annak fényében értékelhetjük igazán, hogy abban az évben a Ferencváros aktív balszélsőjét Kohut Vilmosnak hívták, őt is megelőzte.

Dr. Borbás Gáspár a futball után a fővárosban, tiszti alügyészként kezdte a sporton túli pályafutását. A tanácskommün alatt áthelyezték, munkáját az árvaszéken folytatta. Ezután egy mai szemmel meglepő fordulat következett, 1920. végén nyugdíjazták a 36 éves dr. Borbás Gáspárt. A nyugdíjazással csak a közhivatala szűnt meg, a jogi karrierje, immár a gazdasági életben tovább épült. Vállalatok és szövetkezetek igazgatótanácsában, jogtanácsosaként találkozhattunk a nevével, bekerült az Ügyvédi Kamara választmányába is. A gazdasági életben történt aktív szerepvállalása mellett az FTC vezetésébe is visszatért, nem is akármilyen, alelnöki pozícióban. 1940-ben már egy nagyvállalat vezérigazgatóját volt.

Mint a magyar gazdasági élet egyik meghatározó szereplője, gyakran jótékonykodott, segített, ahol tudott. Így a német megszállás alatt is, amikor a II. világháború végén, a vészterhes nyilas terror idején embereket mentett,

amivel sohasem kérkedett. Tette, mert ezt tartotta természetesnek, helyén valónak.

1976. szeptember 20-án, Budapesten hunyt el. Emlékét nem feledjük, örökké őrizzük, így születésének 140. évfordulóján is eljöttünk, hogy fejet hajtsunk és tisztelegjünk az emléke előtt.

Budapest, 2024. július 25.